

Con đường anh chọn

Mùa xuân đã về trên khắp phố phường Hà Nội từ lúc nào. Một màn đêm lạnh giá buông xuống khắp phố phường thủ đô một bầu không khí tươi mới, mờ ảo và im lặng. Trên những con đường đã văng tiếng người, tiếng xe cộ đã dần dần lắng xuống rồi chỉ còn nghe thấy những dao động xa xăm. Một làn sương mỏng nhẹ lướt qua ánh đèn đường lơ mờ rồi thối vào đêm Hà Nội một nét băng khuâng kín đáo và êm nhẹ.

Căn phòng còn sáng ánh đèn ngủ, Khang khẽ trở mình cùng bao ý nghĩ đã theo cùng anh suốt đêm nay. Ngày mai là ngày cưới của anh và đêm nay là lúc anh trần trọc khi nghĩ cuộc đời mình trong tương lai như một viễn cảnh xa xôi. Ngày mai là một đám cưới được tổ chức với bao chọn lựa kỹ càng, chọn ngày lành tháng tốt và địa điểm tổ chức cùng mọi dịch vụ cũng được chọn ở mức giá VIP. Đêm nay là đêm cuối cùng kết thúc phần đời độc thân của mình, Khang thao thức khi nghĩ về những ngày của đời mình trong tương lai và những ngày trong quá khứ. Những dằn vặt, nhớ nhung và hi vọng theo từng đợt trở mình cùng tiếng thở dài nồng nồng hoà vào bầu không khí tĩnh lặng trong căn phòng.

Khang nhớ tới ngày Giáng Sinh năm ấy, trong đêm Nô-en anh chở Phương đi qua những nẻo đường lung linh ánh đèn và âm thanh nhộn nhịp phát ra trong cái lạnh căm căm. Khang dắt tay Phương đi trên con đường ven hồ trong những bước chân im lặng. Rồi cả hai dừng lại cùng hướng tầm nhìn phía xa. Khang khẽ nói thầm vào tai Phương trong khi cô đang hướng tầm nhìn ra xa với những rung động đợi chờ.

- ” Mình cưới nhau, em nhé ! “

Phương vờ như mình không nghe thấy gì, cô gái hay tươi cười cùng anh dạo phố từ lúc nào bỗng trở nên ngại ngùng. Khuôn mặt cô đỏ ửng trong đêm Nô-en se lạnh và mãi một lúc sau cô mới nói thầm thì lại vào tai anh.

- “Đây cũng là điều em mong đợi từ lúc mình gặp nhau!”

Khang nhìn Phương khẽ mỉm cười rồi ôm cô vào lòng . Phương mỉm cười nép mình vào ngực Khang với bao hạnh phúc và niềm tin. Khang khẽ nhắm

mắt nín chặt lòng mình, trong đầu anh thoáng qua hình ảnh của Nguyên.

” Xin lỗi nhóc, nhưng đây là con đường anh chọn” Khang nghĩ về Nguyên, đôi mắt anh nhắm chặt, anh khẽ áp mặt vào tóc Phương, xa lạ

Phố phường rộn vui, hai người ôm nhau trong bao cảm xúc. Tiếng còi xe, tiếng nhạc Giáng Sinh cùng những ánh đèn phố hắt xuống phía đường trước mặt. Trước khi anh nói lời cầu hôn với Phương là khi anh nói lời chia tay với cậu. Đó là lúc Nguyên đứng ngóng trên con đường công viên đợi Khang như thường lệ. Nhưng lần này cậu không thấy Khang đâu, lòng sốt ruột.

Tại một quãng đủ xa để Nguyên không nhìn thấy, Khang khẽ nhấc máy lên gọi. Chiếc điện thoại rung lên trong tay Nguyên. Nguyên nhấc máy lên rồi cắn nhả.

- ” Sao lâu thế, giờ gà lên ổ rồi mà chả thấy mặt đâu !”

Khang cầm máy khẽ run run và khóc, cậu nheo mắt cầm điện thoại. Phía đầu dây bên kia im lặng. Hai phút sau, Khang cố nói từng lời rành rọt trong đôi mắt loè nhoè vì nước mắt.

” Nhóc à, hôm nay anh không tới được. Và sau này anh sẽ không gặp nhóc nữa. Anh xin lỗi ...” Khang cố nói tiếp trong nghẹn ngào : ” Anh thấy tình yêu chúng mình là sai trái, nhưng anh xin lỗi, anh rất xin lỗi, anh đã có người khác rồi ...”

Đầu dây bên kia im lặng, Khang quay sang nhìn Nguyên tay nghe điện thoại đang đứng chết lặng trên con đường đợi anh. Đôi mắt ập nước của anh khiến cậu nhoè dần. Khang cố nói tiếp từng lời rõ ràng trong điện thoại.

” Nhóc hãy quên anh đi ...đừng tìm anh nữa, để anh yên !”. Khang nói rồi vẫn nhìn Nguyên đang đứng, cậu vẫn loè nhoè trong mắt anh.

Đầu dây bên kia, ở một quãng xa, Nguyên đang đứng cầm điện thoại nín lặng không nói câu gì. Cậu đã quá nhạy cảm để biết những sóng gió ập đến với cuộc tình này, đã từng băng khuâng trong mơ hồ rằng anh sẽ bỏ cậu mà đi theo con đường mà anh chọn.

Đầu dây bên kia, Khang vẫn nhìn cậu loè nhoè và chờ đợi.

Đầu dây bên này, Nguyên vẫn im lặng. Khuôn mặt cậu lạnh đi chỉ còn một vẻ bình lặng kín đáo với bao xúc cảm bên trong. Không biết cậu trai trẻ đó nghĩ gì trong sâu thẳm lòng mình để rồi cậu lại khẽ nói trong điện thoại từng lời chậm rãi.

- ” Em yêu anh lắm, nhiều như lý trí của anh, càng yêu anh em càng muốn anh sống tốt. Anh yên tâm nhé, em sẽ không làm phiền anh nữa đâu, em chúc anh hạnh phúc. Hi..hi !”

Khang không dám nhìn cậu nữa, anh oà khóc trong tiếng nấc nghẹn ngào. Đầu máy bên kia đã tắt sau nụ cười đó. Anh bỏ về trong những vớ oà cay đắng về chính mình. Nhưng đây là con đường anh đã chọn.

Con đường anh chọn se lạnh nhưng ồn ào sắc nhip phố phường. Nơi mà anh đứng ôm Phương vào lòng. Người con gái nép trong ngực anh hạnh phúc trong những viễn tưởng tương lai chỉ có Khang và cô.

Rồi mùa xuân này mang điều ước của cô về. Một đám cưới trong những ngày tươi mới nhộn nhịp lúc sang xuân. Một cô dâu quàng tay chú rể mỉm cười trong những lời chúc tụng của người thân và bè bạn. Người đàn ông của đêm độc thân cuối cùng vất tay lên trán, im lặng bao thương nhớ, buồn đau và hi vọng. Anh sẽ có vợ, sẽ là người đàn ông thực sự trong mắt mọi người, sẽ có một gia đình êm ấm mãi mãi .

Chỉ có tiếng cười ” Hi..hi !” của cậu cuối cùng với anh trong cuộc điện thoại vẫn còn lưu mãi trong đầu anh. Khang cũng hiểu phần nào trong lòng của người con trai anh yêu, cậu không muốn anh đi phải đắn đo với việc bỏ lại cậu vĩnh viễn trên con đường chờ đợi. Nguyên đâu có biết tiếng cười đó khiến cậu là người luôn xuất hiện trong đầu anh trong đêm trước ngày cưới. Những hồi ức về cậu hoà theo tiếng thở dài vào bầu không khí im lặng trong phòng. Ngoài đường đã dần dần phủ một màu xanh sớm mát lạnh, những cây cao ven đường đợi một ánh bình minh rạng sáng trong những tán lá ẩm sương đêm.

Tiếng chuông đồng hồ vang lên từng hồi phá tan không khí im lặng cùng bầu tâm trạng của anh. Khang tựa mình dậy tắt chuông đồng hồ rồi ngẩn người

một hồi trước khi nhận ra “hôm nay mình có vợ!”. Một cuộc sống mới có thể là bình yên nhưng cũng có thể là khổ đau lệch lạc trong con người. Khang không thiết nghĩ nữa. Anh đi vào nhà tắm rửa mặt, khuôn mặt nhợt nhạt qua một đêm thức trắng, đôi mắt thâm cuồn là những giọt nước mắt cất lên từ quá khứ quá nhạt nhòa.

Chiếc ấm điện reo tiếng nước đã tắt ngấm nguội dần, ly café còn trống với bột café còn nguyên trên phin cùng bữa sáng lạnh bỏ lại trên bàn. Khang nhìn điện thoại những điều bơ vơ khó hiểu, chiếc điện thoại yên lặng trên bàn, Khang chẳng thiết ăn uống gì nữa. Anh dọn bữa sáng đi rồi ngược nhìn căn nhà, mọi thứ được dọn dẹp sạch sẽ và sửa sang thật đẹp. Mọi thứ trong nhà sẵn sàng chào đón Phương đến gần bó cùng anh tại đây. Khang bỏ lại tất cả những suy nghĩ theo anh từ lúc trước, trong đầu anh chỉ nghĩ tới việc hôm nay anh có vợ rồi trở lại phòng thay đồ.

1 tiếng sau

Bộ vest khoác lên người anh đen bóng cùng chiếc cà vạt màu vàng kim khoác lên cổ hoà màu thật khéo với chất vải bóng loáng làm nên một chú rể khôi ngô và phong độ. Chiếc ô tô đợi anh trước cổng nhà, Khang vào xe, chiếc xe lăn bánh xuống đường trên phố phường nhộn nhịp. Ngồi trong ô tô nhìn ra ngoài phố phường ngược xuôi người qua lại, con đường ngày ấy anh đợi cậu tập nập người tập thể dục. Con đường yên trong công viên ngày ấy làm anh nhớ về cậu. Cậu hay mặc những bộ giầy đi dạo phố, hay ngồi trong quán nước vỉa hè để quan sát những gì đang trôi đi trong cuộc sống. Anh đảo mắt nhìn lên các quán vỉa hè nhưng không thấy cậu. Chiếc ô tô rẽ phố sớm mai đi trong nhộn nhịp phố phường thủ đô khuất hẳn con đường công viên sáng sớm.

Tại một căn nhà nhỏ mặt đường tiếng phố phường làm tan dần ánh sương đêm. Nguyên đang ngồi sửa soạn đồ đạc. Hôm nay là ngày cưới của anh, cậu chẳng thiết nghĩ đến nữa. Lòng cậu trống vắng khi ngồi bên cửa sổ nhìn ra phố và như để thoát khỏi những băng khuâng trong lòng, cậu quyết định về quê với bố mẹ ở luôn đến hết Tết.

Chiếc balô trên bàn đựng quần áo và vài món đồ mang về. Chiếc điện thoại tháo rời để trong ngăn kéo. Cậu khoác lên mình bộ quần áo giản dị thường lệ rồi khoác balô lên vai. Căn nhà chốt cửa cẩn thận, Nguyên bỏ lại đó bao băng

khuâng và trống vắng hoà mình vào dòng tấp nập phố phường.

Thủ đô trước ngày giáp Tết là những dòng người đi lại ngược xuôi, tiếng ồn ã ngoài những khu chợ phố hoà tấu cùng tiếng xe trên đường. Mùi của rác, mùi bụi đường khét lẹt. Mùa xuân phố phường là những nhộn nhịp người và xe, những nhộn nhịp đầm ấm trong đất trời thủ đô khi đông qua xuân về. Nơi cậu bỏ lại là một miền kỷ ức đẹp nhưng nhạt nhoà, bỏ lại thủ đô những băng khuâng trống vắng và ngày cưới của Khang để đi về nơi bình yên để cậu dựa vào.

Xe khách chuyển bánh, Nguyên tựa mình vào ghế nhìn xung quang. Có một gia đình nhỏ ngồi trên hàng ghế cạnh cậu. Em gái nhỏ ngồi vào lòng bố bi bô theo lời ca của mẹ. Lòng cậu bỗng vui hẳn lên, chiếc xe đi bỏ lại những ồn ào, buồn vui gửi lại phố phường. Chiếc xe đi trong tiếng hát của bé làm lòng cậu rung động. Một làn gió nhẹ rung chiếc lá câm lạnh đầm sương đêm.

“Ước gì, mình có một gia đình của riêng mình !” Khang nghĩ thoáng qua trong đầu. Cậu đã từng tưởng tượng những viễn cảnh ấy khi còn ở bên Khang, là những ao ước thường trực trong lòng cậu trai trẻ. Nhưng giờ đây chỉ mình cậu lặng yên và mơ ước.

Cậu ngủ thiếp đi trong tiếng hát cất lên từ hàng ghế bên cạnh. Chiếc xe đã đi xa đến ngoại thành. Ở nơi cậu bỏ lại, Khang đang đứng cùng Phương trong trang phục chú rể, trong đám cưới lộng lẫy tràn ngập tiếng cười. Một loạt pháo giấy bắn lên giòn dã chúc phúc cho đôi tình nhân những luồng vàng tím lấp lánh. Phương nhìn thật lộng lẫy trong bộ váy cô dâu và khuôn mặt điểm trang ánh lên vẻ hạnh phúc. Khang nhìn cô rồi nhìn mọi người, khuôn mặt anh ánh lên nụ cười và ánh mắt đã thức cả đêm qua nhìn xung quanh lạ lẫm. Nơi anh đang đứng là nơi anh trao đời mình cho Phương là con đường anh đã chọn để được yên bình trong chính mình.

Chiếc xe từ Hà Nội về mang cậu đi xa, Nguyên ngủ thiếp đi trên ghế tựa mình tỉnh dậy nhìn đồng hồ. Còn ba mươi phút nữa là về đến Hải Phòng, cậu nhìn sang hàng ghế bên kia. Bé gái gối đầu vào lòng mẹ ngủ thiếp đi, ước mơ cậu hiện về những mơ tưởng về Khang đã tắt ngấm. Khẽ quệt những nước mắt vội vàng, cậu nhìn ra ngoài cửa kính nghĩ ngẫm nhìn cảnh vật xung quanh chạy theo bước xe lăn bánh.

Bến xe Tam Bạc ngày xuân đã chớm dần những đông vui đoàn tụ, Nguyên bước xuống đường phố Hải Phòng, bước chân nhẹ hẫng đi khi ngắm nhìn những con đường thân thuộc ngày nào. Bắt chiếc Taxi về nhà, cậu nhìn ngắm xung quanh cho đến khi nhìn thấy ánh núi trước mặt là những cánh đồng xanh mơn màu mạ mới. Nơi cậu luôn thuộc về là một miền quê yêu dấu với căn nhà nhìn ra cánh đồng và ngọn núi Ông Voi, dòng mương uốn khúc vào cánh đồng man mác và im lặng một sắc xanh mạ. Mùa xuân Hải Phòng cũng lạnh nhưng là những trong trẻo bình yên cất lên từ những cánh đồng, bờ đê.

Con đường nhỏ dẫn vào nhà nhìn ra cánh đồng, cơn gió nhẹ thổi qua ánh lên mùi cỏ mới ven đường. Cánh én chở xuân về giăng khắp ngả.

Cậu trai trẻ cất bước đứng trước cổng nhà gọi toáng lên từng rành rọt

- “Ông ơi, bà ơi, bố ơi, mẹ ơi !”

Rồi lao nhanh vào nhà, mọi người trong nhà nghe thấy cậu và nhìn thấy Nguyên tất tả chạy vào nhà. Ai đấy đều bất ngờ và mừng rỡ.

Bà mẹ cười ba lô con trai, vừa cười vừa hỏi.

- ” Nhà tưởng phải đến cận Tết con mới về !”

” Năm nay con về sớm” Nguyên trả lời mẹ khi đang rót chè xanh trong chiếc giành phòng khách. Ông và bố nhìn theo cho đến khi cậu buông mình nằm trên chiếc ghế dài phòng khách trước mặt rồi cả hai cùng cười khi trước những ngây ngô của cậu. Riêng chỉ có bà và mẹ là nhận thấy ánh mắt thâm cuồng của cậu là những đêm khóc nhiều, hai người nhận rõ và hiểu trong tâm hồn cậu bé đó có cái gì đó đổ vỡ. Người bà móm mém nhai trầu và bà mẹ ngồi cạnh con đang nằm trên ghế, lòng xót xa khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt bơ phờ của cậu.

Khuôn mặt đó cũng như khuôn mặt Khang mang theo trong lễ cưới, chỉ khác là trong đông vui nhộn nhịp, không ai nhận ra nó ngay cả Phương đang đứng cạnh anh.

Thời gian cứ thế trôi hết một ngày qua những đêm sương lạnh rét chớm xuân. Một phố phường nhộn nhịp ồn ã hẫng lên, một trời quê yên tĩnh phủ lên màu

mạ mới thanh đậm và hoà hợp. Con đường trong công viên nhộn nhịp tiếng vui và vắng người. Ngày Tết đã về trên khắp nẻo rộng ràng bình yên

Nguyên nằm gối đầu vào lòng mẹ, bà ngồi cạnh nhìn cháu rồi húp một cốt chè xanh toả khói. Bà và mẹ đang nói với nhau chuyện làng xóm, ngày xưa trong ký ức của bà. Nguyên nằm trong lòng mẹ, trong đầu cậu thoáng qua hình ảnh cầu vồng.

” Cầu vồng lục sắc, đa dạng ...” cậu nhắm thắm trong miệng. Hôm trước cậu lên mạng đọc tin. Bài báo những người giống cậu cùng nắm tay nhau trong sắc cờ cầu vồng dọc trên phố, hình ảnh đó luẩn quẩn trong tâm trí cậu. Nguyên nhìn ra ngoài đồng xa xăm, trong đầu còn nhớ y nguyên hình ảnh đó cùng tiếng thì thầm trong miệng

- ” Cầu vồng ...đa dạng !”

Sau những gió mưa ồn ào dữ dội

Ngả nghiêng những sắc thắm cây trồng

Là cơn lũ chảy qua những bình lặng quanh quẩn

Hết cơn mưa là cầu vồng phía cuối trời.

Đó là một buổi sáng tháng năm ngập nắng, một cậu trai trẻ đứng trong đoàn người đi cầm chiếc lá cờ cầu vồng cùng nhau đi trên phố. Nguyên cầm lá cờ trong tay, cậu đã tìm cho mình một cầu vồng.

- ” Chào bạn, bạn cũng đến đây à ?”

Nguyên quay sang, một người con trai tay cầm lá cờ giống hệt cậu, mỉm cười với cậu một nụ cười mà cậu luôn nhớ. Nguyên tủm tỉm cười rồi theo đoàn người bước đi, người con trai cười cười, gãi tai đi theo cậu dưới nắng trời tháng năm .

Rồi đến một ngày ...

Trên con đường công viên ngày ấy, một gia đình nhỏ cùng bước đi. Phương dắt con gái đi trước, Khang bế con trai đang đi đằng sau. Khuôn mặt anh vẫn

như ngày nào, bình lặng và buồn.

Ngược chiều trên con đường đó, Nguyên đang đi về phía họ. Bên cạnh cậu là người con trai đang cõng một cu cậu ngủ khì trên lưng. Nguyên nhìn bên cạnh mình và mỉm cười. Bên cạnh cậu là tất cả của cậu. Cậu nhìn con, bẹo má yêu một cái rồi cất tiếng.

- ” Ham ngủ như bố con vậy, phải không ông xã ! “

Trên con đường đó, họ gặp lại nhau. Khang bản thân nhìn người mình từng yêu trước mặt. Anh nhìn Nguyên, nhìn người con trai và đứa bé trên lưng. Trong anh có gì đó vỡ oà ngay tức khắc.

Nguyên vờ như không nhìn thấy anh, cậu nhìn Phương cười với nhau rồi lướt qua Khang.

Khang nấc lên nghẹn ngào và sững sờ nuốt những đắng cay vỡ oà.

....

Tái bút: Sống trẻ là sống trong những ngày tháng đẹp nhất của đời người trước khi người ta nhận ra những gì đang trôi xung quanh mình. Sống trẻ là sống để sau này mình không hối tiếc. Sống trẻ là sống thật với chính bản thân mình để yêu thương và được yêu thương bằng lời trái tim mình lên tiếng.

Con đường của một ký ức đau buồn cũng là con đường của hạnh phúc khi người ta biết đi lên từ những đổ vỡ trong tâm hồn. Dũng cảm để được sống đúng với chính mình để rồi mỉm cười hạnh phúc ngay trên con đường mình đã từng “chết lặng”.

Hãy để bản năng lên tiếng, tâm hồn con người muôn vàn khổ đau để đi qua. Nhưng hạnh phúc được sinh ra từ đó. Ủng hộ và bao bọc, đồng cảm với những người đồng tính nhé!

Nguyên Minh _ 1997